

което ма бѣше завладѣло въ оная блаженна минута. Азъ ѿ хванахъ ржката и стиснахъ я, като я обливахъ съ умилителни сълзи. Маша я не тѣглеше назадъ. . . Изведнашъ нейните устни са досѣгнаха до моята страна и азъ осѣтихъ тѣхната горѣща и прѣсна цѣлувка. Огънь пламна по тѣлото ми. «Мила и хубава Марио Ивановна! казахъ азъ. — Стани ми жена. Раздѣли съ мене моето щастие». Тя са свѣсти. — «За бога, успокойте са, каза тя и оттѣгли си ржката. — Вие още са намирате въ опасно положение: раната може да са отвори. Повардете са баремъ заради мене. Съ тие думи тя излѣзе изъ стаята ми, като ма остави опуенъ отъ силенъ вжсторгъ. Щастието ма воскржси. Тя ще бжде моя! Тя ма обича! Тая мисаль напжлни сичкото мое сжщество.

Отъ тове време мене ставаше отъ часъ на часъ се по-добре и по-добре. Мене лѣчеше берберинътъ отъ полкътъ, защото въ крѣпостъта нѣмаше други лѣкаринъ, и, хвала богу, нѣмаше фантазии въ главата си. Младостъта и природата ускориша моето оздравяване. Сичкото семейство на капитанинътъ ма глѣдаше и шеташе ми. Мария Ивановна са не отдѣляше отъ мене. Разбира са, че при пжрвиятъ случай азъ продължихъ прекжснатото обжснение и Мария Ивановна ма слушаше съ по-голъмо тжрпѣние. Тя безъ преструвка ми са откри, че е готова да приѣме предложението ми отъ се сжрце, и каза ми, че нейните родители, безъ друго, ще да са радватъ на нейното щастие. «Но помислете добре, продължи тя. — Отъ страмата на вашите родители нѣма ли да стане препятствие?»

Азъ са замислихъ. Че майка ми е нѣжна и че ще да са сжгласи, азъ са не сжмнѣвахъ; но като знаѣхъ мислите на баща си, азъ осѣщахъ, че моята любовь не